

**Mihai Eminescu****"Luceafarul"**

Visit "[Luceafarul](#)" on MotoLyrics.com

A fost odată ca-n povești  
A fost ca niciodată,  
Din rude mari ampeaște,  
O prea frumoasă fată.  
Așa era una la părinți  
Așa mândră-n toate cele,  
Cum e Fecioara între sfinți  
Așa luna între stele.

Din umbra falnicelor bolni  
Ea pasul îi-și îndreaptă  
Lângă fereastră, unde-n col  
Luceafărul așteaptă.

Privea în zare cum pe mări  
Răsare și strălucă,  
Pe mișcările cărfri  
Corăbii negre duce,

Al vede azi, Al vede mări,  
Astfel dorința-i gata;  
El iar, privind de săpămări,  
Așa cade dragă fata.

Cum ea pe coate-și răzima  
Vizând ale ei tămple,  
De dorul lui își inima  
Așa sufletu-i se ample.

Așa cât de viu s-aprinde el  
Așa oriicare sară,  
Spre umbra negrului castel  
Când ea o sa-i apară.

Ăži pas cu pas pe urma ei  
AlunecĂf-n odaie,  
ĂcesĂcnd cu recile-i scĂcnteii  
O mreaĂf de vĂfpaie.

Ăži cĂcnd Ăn pat se-ntinde drept  
Copila sĂf se culce,  
I-atinge mĂcnile pe piept,  
I-nchide geana dulce;

Ăži din oglindĂf luminiĂ  
Pe trupu-i se revarsĂf,  
Pe ochii mari, bĂftĂcnd ĂnchiĂi  
Pe faĂa ei ĂntoarsĂf.

Ea Ăl privea cu un surĂcs,  
El tremura-n oglindĂf,  
CĂfci o urma adĂcnc Ăn vis  
De suflet sĂf se prindĂf.

Iar ea vorbind cu el Ăn somn,  
OftĂcnd din greu suspinĂf:  
- O, dulce-al nopĂii mele Domn,  
De ce nu vii tu? VinĂf!

Cobori Ăn jos, luceafĂr blĂcnd,  
AlunecĂcnd pe-o razĂf,  
PĂftrunde-n casĂf Ăi Ăn gĂcnd  
Ăži viaĂa-mi lumineazĂf!

El asculta tremurĂftor,  
Se aprindea mai tare  
Ăži s-arunca fulgerĂftor,  
Se cufunda Ăn mare;

Ăži apa unde-au fost cĂfzut  
Ăn cercuri se roteĂte,  
Ăži din adĂcnc necunoscut  
Un mĂcndru tĂcnĂfr creĂte.

UĂor el trece ca pe prag  
Pe marginea ferestei  
Ăži Ăine-n mĂcnĂf un toiag  
Ăncununat cu trestii.

PĂfrea un tĂcnĂfr voievod

Cu pĂfr de aur moale,  
Un vĂĉnĂft giulgi se-ncheie nod  
Pe umerele goale.

Iar umbra feĂŃei strĂfvezii  
E albĂf ca de cearĂf -  
Un mort frumos cu ochii vii  
Ce scĂĉnteie-n afarĂf.

- Din sfera mea venii cu greu  
Ca sĂf-ĂŃi urmez chemarea,  
Iar cerul este tatĂfl meu  
ĂŃi muma-mea e marea.

Ca ĂŃn cĂfmara ta sĂf vin,  
SĂf te privesc de-aproape,  
Am coborĂĉt cu-al meu senin  
ĂŃi m-am nĂfscut din ape.

O, vin'! odorul meu nespus,  
ĂŃi lumea ta o lasĂf;  
Eu sunt luceafĂfrul de sus,  
Iar tu sĂf-mi fii mireasĂf.

Colo-n palate de mĂfrgean  
Te-oi duce veacuri multe,  
ĂŃi toatĂf lumea-n ocean  
De tine o s-asculte.

- O, eĂŃti frumos, cum numa-n vis  
Un ĂŃnger se aratĂf,  
DarĂf pe calea ce-ai deschis  
N-oi merge niciodatĂf;

StrĂfin la vorba ĂŃi la port,  
LuceĂŃti fĂfrĂf de viaĂŃĂf,  
Caci eu sunt vie, tu eĂŃti mort,  
ĂŃi ochiul tĂfu mĂf-ngheaĂŃĂf.

\* \* \*

Trecu o zi, trecurĂf trei  
ĂŃi iarĂfĂŃi, noaptea, vine  
LuceafĂfrul deasupra ei  
Cu razele senine.

Ea trebui de el Ȃn somn  
Aminte sĂf-Ăi aducĂf  
Ăzi dor de-al valurilor Domn  
De inim-o apucĂf:

- Cobori Ȃn jos, luceafĂfr blĂnd  
AlunecĂnd pe-o razĂf,  
PĂftrunde-n casĂf Ăi Ȃn gĂnd,  
Ăzi viaĂa-mi lumineazĂf.

Cum el din cer o auzi,  
Se stinse cu durere,  
Iar ceru-ncepe a roti  
Ăn locul unde piere;

Ăn aer rumene vĂfpĂfi  
Se-ntind pe lumea-ntreagĂf,  
Ăzi din a chaosului vĂfi  
Un mĂndru chip se-ncheagĂf;

Pe negre viĂele-i de pĂfr  
Coroana-i arde pare,  
Venea plutind Ȃn adevĂfr  
ScĂfdat Ȃn foc de soare.

Din negru giulgi se desfĂfĂor  
Marmoreele braĂĂf,  
El vine trist Ăi gĂnditor  
Ăzi palid e la faĂĂf;

Dar ochii mari Ăi minunaĂi  
Lucesc adĂnc himeric,  
Ca douĂf patimi fĂfrĂf saĂ  
Ăzi pline de-ntuneric.

- Din sfera mea venii cu greu  
Ca sĂf te-ascult Ă-acuma,  
Ăzi soarele e tatĂfl meu,  
Iar noaptea-mi este muma;

O, vin', odorul meu nespus,  
Ăzi lumea ta o lasĂf;  
Eu sunt luceafĂfrul de sus,  
Iar tu sĂf-mi fii mireasĂf.

O, vin', Ȃn pĂfrul tăfu băflai

S-anin cununi de stele,  
Pe-a mele ceruri săf răfsai  
Mai măcndrăf decăct ele.

- O, eăŷti frumos, cum numa-n vis  
Un demon se aratăf,  
Darăf pe calea ce-ai deschis  
N-oi merge niciodatăf!

Măf dor de crudul tăfu amor  
A pieptului meu coarde,  
Ăži ochii mari Ăŷi grei măf dor,  
Privirea ta măf arde.

- Dar cum ai vrea săf măf cobor?  
Au nu-nĂŷelegi tu oare,  
Cum căf eu sunt nemuritor,  
Ăži tu eăŷti muritoare?

- Nu caut vorbe pe ales,  
Nici Ăŷtiu cum aĂŷ Ăncepe -  
DeĂŷi vorbeĂŷti pe ĂnĂŷeles,  
Eu nu te pot pricepe;

Dar dacăf vrei cu crezăfmăcŃt  
Săf te-ndrăfgesc pe tine,  
Tu te coboarăf pe păfmăcŃt,  
Fii muritor ca mine.

- Tu-mi cei chiar nemurirea mea  
Ăŷn schimb pe-o săfrutare,  
Dar voi săf Ăŷtii asemenea  
Căct te iubesc de tare;

Da, măf voi naĂŷte din păfcat,  
Primind o altăf lege;  
Cu vecinicia sunt legat,  
Ci voi săf măf dezlege.

Ăži se tot duce... S-a tot dus.  
De dragu-unei copile,  
S-a rupt din locul lui de sus,  
Pierind mai multe zile.

ĂŃn vremea asta CĂftĂflin,  
Viclean copil de casĂf,  
Ce Ămple cupele cu vin  
Mesenilor la masĂf,

Un paj ce poartĂf pas cu pas  
A-mpĂfrĂftesei rochii,  
BĂfiat din flori ĂŃi de pripas  
Dar ĂndrĂfzneĂŃ cu ochii,

Cu obrĂfjori ca doi bujori  
De rumeni, batĂf-i vina,  
Se furiĂŃeaza pĂŃnditor  
Privind la CĂftĂflina.

Dar ce frumoasĂf se fĂf cu  
ĂŃi mĂŃndrĂf, arz-o focul;  
Ei CĂftĂflin, acu i-acu  
Ca sĂf-ĂŃi Ăncerci norocul.

ĂŃi-n treacĂft o cuprinse lin  
ĂŃntr-un ungher degrabĂf.  
- Da' ce vrei, mĂfri CĂftĂflin?  
la du-t' de-ĂŃi vezi de treabĂf.

- Ce voi? AĂŃ vrea sĂf nu mai stai  
Pe gĂŃnduri totdeauna,  
SĂf rĂŃzi mai bine ĂŃi sĂf-mi dai  
O gurĂf, numai una.

- Dar nici nu ĂŃtiu mĂfcar ce-mi ceri,  
DĂf-mi pace, fugi departe -  
O, de luceafĂfrul din cer  
M-a prins un dor de moarte.

- DacĂf nu ĂŃtii, ĂŃi-aĂŃ arĂfta  
Din bob Ăn bob amorul,  
Ci numai nu te mĂŃnia,  
Ci stai cu biniĂŃorul.

Cum vĂŃnĂftoru-ntinde-n crĂŃng  
La pĂfsĂfrele laĂŃul,  
CĂŃnd ĂŃi-oi Ăntinde braĂŃul stĂŃng  
SĂf mĂf cuprinzi cu braĂŃul;

ĂŃi ochii tĂfi nemiĂŃcĂftori

Sub ochii mei răfmăcie...  
De te ănală de subsuori  
Te-nalăf din căflcăcie;

Cănd faăa mea se pleacă-n jos,  
Ăn sus răfmăci cu faăa,  
Săf ne privim nesăfăios  
Ăzi dulce toatăf viaăa;

Ăzi ca săf-ăi fie pe deplin  
Iubirea cunoscutăf,  
Cănd săfrutându-te măf-nclin,  
Tu iarăfăi măf săfrutăf.

Ea-l asculta pe copilaă  
Uimităf ăi distasăf,  
Ăzi ruăinos ăi drăfgăflăă,  
Mai nu vrea, mai se lasăf,

Ăzi-i zise-ncet: - Ăncăf de mic  
Te cunoăteam pe tine,  
Ăzi guraliv ăi de nimic,  
Te-ai potrivi cu mine...

Dar un luceafăr, răfsăfrit  
Din liniătea uităfriei,  
Dăf orizon nemărginit  
Singurăftăfăi măfriei;

Ăzi tainic genele le plec,  
Căci mi le ămple plănsul,  
Cănd ale apei valuri trec  
Căflătorind spre dănsul;

Luceăte cu-n amor nespus  
Durerea săf-mi alunge,  
Dar se ănalăf tot mai sus,  
Ca săf nu-l pot ajunge.

Păftrunde trist cu raze reci  
Din lumea ce-l desparte...  
Ăn veci ăi voi iubi ăi-n veci  
Va răfmăcnea departe...

De-aceea zilele ămi sunt  
Pustii ca niăte stepe,

Dar nopĂile-s de-un farmec sfĂnt  
Ce nu-l mai pot pricepe.

- Tu esti copilĂf, asta e...  
Hai Ăom fugi Ăn lume,  
Doar ni s-or pierde urmele  
Ăzi nu ne-or Ăti de nume,

CĂfci amĂndoi vom fi cuminĂi,  
Vom fi voioĂi Ăi teferi,  
Vei pierde dorul de pĂfrinĂi  
Ăzi visul de luceferi.

\* \* \*

Porni luceafĂfrul. CreĂteau  
Ăn cer a lui aripe,  
Ăzi cĂfi de mii de ani treceau  
Ăn tot atĂtea clipe.

Un cer de stele dedesubt  
Deasupra-i cer de stele -  
PĂfrea un fulger nentrerupt  
RĂftĂfcitor prin ele.

Ăzi din a chaosului vĂfi,  
Jur Ămprejur de sine,  
Vedea ca-n ziua cea dentĂci  
Cum izvorau lumine.

Cum izvorĂnd Ăl Ănconjor  
Ca niĂte mĂfri de-a-notul â€  
El zboarĂf, gĂnd purtat de dor,  
PĂn' pierde totul, totul.

CĂfci unde-ajunge nu-i hotar,  
Nici ochi spre a cunoaĂte,  
Ăzi vremea-ncearcĂf Ăn zadar  
Din goluri a se naĂte.

Nu e nimic Ăi totusi e  
O sete care-l soarbe,  
E un adĂnc asemenea  
UitĂfii celei oarbe.

- De greul negrei vecinicii

PĂfrinte, măf dezleagĂf  
Ăži IĂfudat pe veci sĂf fii  
Pe-a lumii scarĂf-ntreagĂf.

O, cere-mi, Doamne, orice preĂ£,  
Dar dĂf-mi o altĂf soarte,  
CĂfci tu izvor eĂŸti de vieĂ£i  
Ăži dĂftĂftor de moarte.

Reia-mi al nemuririi nimb  
Ăži focul din privire  
Ăži pentru toate dĂf-mi Ă£n schimb  
O orĂf de iubire.

Din chaos, Doamne,-am apĂfrut  
Ăži m-aĂŸ Ă£ntoarce-n chaosĂ£!  
Ăži din repaos m-am nĂfscut  
Mi-e sete de repaos.

- Hyperion, ce din genuni  
RĂfsai c-o-ntreagĂf lume,  
Nu-mi cere semne ĂŸi minuni  
Ce nu au chip ĂŸi nume.

Tu vrei un om sĂf te socoĂ£i,  
Cu ei sĂf te asameni?  
Dar piarĂf oamenii cu toĂ£i  
S-ar naĂŸte iarĂfĂŸi oameni.

Ei numai doar dureazĂf-n vĂ£nt  
DeĂŸarte idealuri -  
CĂ£nd valuri aflĂf un mormĂ£nt  
RĂfsar Ă£n urmĂf valuri.

Ei au doar stele cu noroc  
Ăži prigoniri de soarte,  
Noi nu avem nici timp, nici loc,  
Ăži nu cunoaĂŸtem moarte.

Din sĂ£nului vecinului ieri  
TrĂfieĂŸte azi ce moare,  
Un soare de s-ar stinge-n cer  
S-aprinde iarĂfĂŸi soare.

PĂfrĂ£nd Ă£n veci a rĂfsĂfri,  
Din urmĂf moartea-l paĂŸte,

Căci toți se nasc spre a muri  
Ași mor spre a se naște.

Iar tu, Hyperion, răfămi,  
Oriunde ai apune!|  
Cere-mi cuvântul meu dentăci -  
Săf-ăi dau înălepciune?

Vrei săf dau glas acelei guri,  
Ca după ei căntare  
Săf se ia munăii cu păfduri  
Ași insulele-n mare?

Vrei poate-n faptăf săf arăfăi  
Dreptate ăi tăfrie?  
Ăci-aă da păfmăntul în bucăfăi  
Săf-l faci împăfrăfăie.

Ăăi dau catarg lăngăf catarg,  
Oătiri spre a străfbate  
Păfmăntu-n lung ăi marea-n larg,  
Dar moartea nu se poate!

Ași pentru cine vrei să mori?  
Ăntoarce-te, te-ndreaptăf  
Spre-acel păfmănt răftăfcitor  
Ași vezi ce te așteaptăf.

\* \* \*

Ăn locul lui venit din cer  
Hyperion se-ntoarse  
Ași, ca ăi-n ziua cea de ieri,  
Lumina ăi-o revarsăf.

Căci este sara-n asfinăit  
Ași noaptea o săf-nceapăf;  
Răfsare luna liniătit  
Ași tremurând din apăf

Ași ample cu-ale ei scănteii  
Căfrăfrile din crănguri.  
Sub ăirul lung de măndrii  
Ăzedeau doi tineri singuri.

- O, lasăf-mi capul meu pe săcn,

Iubito, să f se culce  
Sub raza ochiului senin  
Ăzi negrĂfit de dulce;

Cu farmecul luminii reci  
GĂcndirile strĂfbate-mi,  
RevarsĂf liniĂte de veci  
Pe noaptea mea de patimi.

Ăzi de asupra mea rĂfmĂci  
Durerea mea de-o curmĂf,  
CĂfci eĂti iubirea mea dentĂci  
Ăzi visul meu din urmĂf.

Hyperion vedea de sus  
Uimirea-n a lor faĂf;  
De-abia un braĂ pe gĂct i-a pus  
Ăzi ea l-a prins Ăn braĂĂfâ€

Miroase florile-argintii  
Ăzi cad, o dulce ploaie,  
Pe creĂte a doi copii  
Cu plete lungi, bĂflaie.

Ea, ĂmbĂftatĂf de amor,  
RidicĂf ochii. Vede  
LuceafĂrul. Ăzi-ncetiĂor  
DorinĂele-i Ăncrede:

- Cobori Ăn jos, luceafĂr blĂcnd,  
AlunecĂcnd pe-o razĂf,  
PĂftrunde-n codru Ăi Ăn gĂcnd,  
Norocu-mi lumineazĂf!

El tremurĂf ca-n alte dĂfĂi  
Ăn codri Ăi pe dealuri,  
CĂfIĂfuzind singurĂftĂfĂi  
De miĂcĂftoare valuri;

Dar nu mai cade ca-n trecut  
Ăn mĂfri din tot Ănaltul:  
- Ce-Ăi pasĂf Ăie, chip de lut,  
Dac-oi fi eu sau altul?

TrĂfind Ăn cercul vostru strĂcmt  
Norocul vĂf petrece,

Ci eu Ȃn lumea mea mȂf simt  
Nemuritor ȂȚi rece.

Visit [Mihai Eminescu](#) page on MotoLyrics.com, to get more lyrics and videos.

---

[MotoLyrics.com](#) | Lyrics, music videos, artist biographies, releases and more.